

- 2) §§ 2—14 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 października 1958 r. w sprawie zasad i trybu przekazywania w ramach administracji państwowej przedsiębiorstw, instytucji oraz zakładów, nieruchomości i innych obiektów majątkowych (Dz. U. Nr 67, poz. 332 i z 1966 r. Nr 2, poz. 7),
- 3) uchwały Prezydium Rządu z dnia 24 czerwca 1950 r. w sprawie przekazywania przedsiębiorstw, zakładów lub ich części oraz przedmiotów majątku trwałego pomiędzy państwowymi jednostkami gospodarczymi a jednost-

kami spółdzielczymi (Monitor Polski z 1950 r. Nr A-78, poz. 911 oraz z 1954 r. Nr 93, poz. 1024),

- 4) uchwały nr 120 Prezydium Rządu z dnia 8 marca 1952 r. w sprawie zarządu nieruchomości państwowych zbędnych do wykonania zadań planowych dotychczasowych użytkowników (Monitor Polski Nr A-25, poz. 313).

§ 31. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Gospodarki Komunalnej, Ministrowi Finansów i innym zainteresowanym ministrom.

20

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 31 grudnia 1968 r.

w sprawie przystąpienia Nigerii do Protokołu dotyczącego zakazu używania na wojnie gazów duszących, trujących lub podobnych oraz środków bakteriologicznych, podpisanego w Genewie dnia 17 czerwca 1925 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że Rząd Republiki Francuskiej, jako depozytariusz Protokołu dotyczącego zakazu używania na wojnie gazów duszących, trujących lub podobnych oraz środków bakteriologicznych, podpisanego w Genewie dnia 17 czerwca 1925 r. (Dz. U. z 1929 r. Nr 28, poz. 278), powiadomił o przystąpieniu Nigerii do powyższego Protokołu. Dokument przystąpienia Nigerii zawiera następujące zastrzeżenie: „Protokół obowiązuje Nigerię tylko w stosunku do tych państw, które są stronami tego Protokołu,

i przestanie obowiązywać Nigerię w odniesieniu do tych państw, których siły zbrojne lub siły zbrojne z nimi sprzymierzone nie respektują zakazów przewidzianych w tym Protokole.”

Zgodnie z postanowieniami powyższego Protokołu wszedł on w życie dla Nigerii z dniem notyfikacji dokonanej przez Rząd Republiki Francuskiej, tj. dnia 15 października 1968 r.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Winiewicz

21

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 31 grudnia 1968 r.

w sprawie uczestnictwa szeregu państw w Jednolitej konwencji o środkach odurzających z 1961 r., sporządzonej w Nowym Jorku dnia 30 marca 1961 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 40 ust. 2 i 3 Jednolitej konwencji o środkach odurzających z 1961 r., sporządzonej w Nowym Jorku dnia 30 marca 1961 r. (Dz. U. z 1966 r. Nr 45, poz. 277), zostały złożone Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych dokumenty ratyfikacyjne lub dokumenty przystąpienia do powyższej konwencji przez następujące państwa:

Meksyk	dnia 18 kwietnia	1967 r.
Turcja	dnia 23 maja	1967 r.
Stany Zjednoczone Ameryki	dnia 25 maja	1967 r.

Składając dokument przystąpienia Rząd Stanów Zjednoczonych Ameryki oświadczył, że zgodnie z artykułem 42 konwencji będzie ona miała zastosowanie do wszystkich terytoriów, za których stosunki międzynarodowe Stany Zjednoczone są odpowiedzialne.

Malajzja	dnia 11 lipca	1967 r.
Norwegia	dnia 1 września	1967 r.
Filipiny	dnia 2 października	1967 r.
Gwatemala	dnia 1 grudnia	1967 r.
Australia	dnia 1 grudnia	1967 r.

Dokument ratyfikacyjny Australii zawiera oświadczenie, że konwencja będzie miała zastosowanie do terytoriów niemetalitarnych, za których stosunki międzynarodowe Australia jest odpowiedzialna, tj. do terytorium Papua, Wyspy Norfolk, Wyspy Bożego Narodzenia, Wysp Kokosowych (Keeling), Wysp Heard i Mac Donald, Wysp Ashmore i Cartier, Australijskiego Terytorium Antarktycznego i Terytoriów Powierniczych Nowa Gwinea i Nauru.

Chile	dnia 7 lutego	1968 r.
Gabon	dnia 29 lutego	1968 r.
Gwinea	dnia 7 października	1968 r.
Bulgaria	dnia 25 października	1968 r.

z następującym zastrzeżeniem: „Ludowa Republika Bułgarii nie uważa się za związaną postanowieniami artykułu 48 ustęp 2 dotyczącymi obowiązkowej jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości. Każdy spór między dwoma lub kilkoma stronami dotyczący interpretacji konwencji i jej stosowania, który nie może być rozwiązany w drodze negocjacji, powinien być przedłożony Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości do rozstrzygnięcia tylko po uzyskaniu zgody wszystkich stron w sporze w każdym poszczególnym przypadku”.

Ponadto Rząd Ludowej Republiki Bułgarii oświadczył, „że uważa on za konieczne podkreślić, iż brzmienie artykułu 40 ustęp 1, artykułu 12 ustęp 2 i 3, artykułu 13 ustęp 2, artykułu 14 ustęp 1 i 2 i artykułu 31 ustęp 1 „b” posiada dyskryminacyjny charakter, ponieważ wyłącza od udziału w konwencji pewną liczbę państw. Postanowienia te są oczywiście niezgodne z charakterem konwencji mającej na celu jednoczenie wysiłków wszystkich stron dążących do uregulowania zagadnień dotyczących interesów wszystkich państw w tej dziedzinie”.

Zgodnie z postanowieniami artykułu 41 ustęp 2 konwencji weszła ona w życie dla Meksyku dnia 18 maja 1967 r., dla Turcji dnia 22 czerwca 1967 r., dla Stanów Zjednoczonych Ameryki dnia 24 czerwca 1967 r., dla Malajzji dnia 10 sierpnia 1967 r., dla Norwegii dnia 1 października 1967 r., dla Filipin dnia 1 listopada 1967 r., dla Gwatemali dnia 31 grudnia 1967 r., dla Australii dnia 31 grudnia 1967 r., dla Chile dnia 8 marca 1968 r., dla Gabonu dnia 30 marca 1968 r., dla Gwinei dnia 6 listopada 1968 r. i dla Bułgarii dnia 24 listopada 1968 r.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Winiewicz

DO ABONENTÓW o zmianie warunków prenumeraty.

Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów zawiadamia, że od dnia 1 stycznia 1969 r. opłata za prenumeratę Dziennika Ustaw i Monitora Polskiego wynosi za:

Dziennik Ustaw	
rocznie	zł 100,—
półrocznie	zł 60,—
Monitor Polski	
rocznie	zł 100,—
półrocznie	zł 60,—

Abonenci, którzy uiszcili należność za prenumeratę na rok 1969 do dnia 31 grudnia 1968 r. w dotychczasowej wysokości, nie ponoszą dopłat.

Prenumerata Dziennika Ustaw i Monitora Polskiego płatna jest z góry i wysyłka tych wydawnictw będzie dokonywana wyłącznie po uiszczeniu należności na konto Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów — N. B. P. Oddział IV Miejski nr 1551-91-11746 przelewem bankowym lub przekazem pocztowym. Dokonanie wpłaty stanowi zamówienie prenumeraty, wobec czego osobnych zamówień nie należy zgłaszać.

Przedpłaty za prenumeratę (roczną lub półroczną) Dziennika Ustaw i Monitora Polskiego na rok następny należy dokonać do 30 listopada. Wpłaty po tym terminie spowodują późniejsze dostarczenie początkowych numerów wydawnictw i zwrot kosztów przesyłki przez abonenta.

Jednocześnie Administracja Wydawnictw U. R. M. informuje, że ostateczne terminy wpłat za bieżącą prenumeratę Dziennika Ustaw i Monitora Polskiego upływają za I półrocze 31 marca, za II półrocze lub cały rok — 30 września.

Załącznik do Dziennika Ustaw, zawierający jedynie obszerniejsze akty z zakresu stosunków międzynarodowych, wysyłany będzie na dotychczasowych warunkach wyłącznie tym jednostkom organizacyjnym, którym jest niezbędny do wykonywania ich zadań.

Na odcinku wpłaty należy podać wyraźnie nazwę instytucji (imię i nazwisko prenumeratora) oraz dokładny adres wysyłkowy (nazwę i numer doręczającego urzędu pocztowego, powiat, ulicę i nr domu bądź skrytki lub przegródki pocztowej), liczbę egzemplarzy i okres prenumeraty. Zapewni to sprawne i właściwe doręczanie prenumeratom Dziennika Ustaw i Monitora Polskiego. Wszelkie zmiany brzmienia nazwy prenumeratora lub zmiany adresów w okresie prenumeraty powinny być niezwłocznie komunikowane Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów.

Rachunków za prenumeratę nie wystawia się.

Administracja Wydawnictw URM nie przyjmuje wpłat za inne wydawnictwa niż Dziennik Ustaw i Monitor Polski.

Administracja Wydawnictw
Urzędu Rady Ministrów

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.
Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa 34,
ul. Powiśńska 69/71 (skrytka pocztowa nr 3).

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów
w Zakładach Graficznych „Tamka”. Zakład nr 1. Warszawa, ul. Tamka 3.